

Missionsfortælling

De fleste mennesker vil gerne være der for hinanden. Ikke som helte, men som mennesker blandt mennesker.

Alligevel opstår der igen og igen øjeblikke i hverdagen, hvor noget holder os tilbage. Ikke fordi noget er gået galt, men fordi noget er på spil.

En kollega, der begynder at spise frokost alene.

En ny underbo, man endnu ikke har fået talt med.

En fremmed i bussen, der sidder med tårer i øjnene.

En samtale omkring et spisebord, hvor stemningen ændrer sig, og blikkene søger ned i tallerkenerne.

Det er sjældent dramatisk. Ofte er det bare en fornemmelse – noget, der ikke helt er, som det skal være. Og netop dér opstår et valg.

Skal jeg spørge ind eller lade være? Skal jeg reagere eller gå videre? Skal jeg række ud, eller tænke, at det nok ikke er mit ansvar?

Det, der stopper os, er sjældent manglende vilje. Det er ofte vores egen tvivl og usikkerhed. Frygten for at overskride en grænse, misforstå situationen eller tage et ansvar, man ikke ved, hvor ender.

Derfor forbliver mange handlinger i tanken. Ikke fordi de er ligegyldige, men fordi relationer, også de løse, kan føles skrøbelige og fordi øjeblikket, hvor man kunne have gjort noget, nogle gange forsvinder, før man når at gribe det.

Men de valg, vi træffer i de øjeblikke, betyder noget. Også de små. Også dem, ingen lægger mærke til. For over tid former de relationer, tillid og den måde, vi er sammen på.

For tryghed opstår ikke kun gennem systemer, regler eller professionelle indsatser. Den opstår også, når mennesker vælger ikke bare at gå forbi hinanden. Når det bliver naturligt at se hinanden, reagere og tage små initiativer i hverdagen, vokser der noget frem mellem os – en fælles tryghed, der ikke kan besluttes, men kun opstå.